

A avut Iisus două duhuri și două minți: una divină și una omenească?

Ahmed Al-Amir

ISLAMLAND.COM

În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător

Introducerea

Laudă lui Allah, care l-a trimis pe Muhammad ca aducător de vești bune și avertizator, chemător la Allah cu permisiunea Sa și ca o lumină strălucitoare, și care i-a favorizat pe companionii săi și le-a dăruit un mare merit. Fie ca Allah să trimită pace și binecuvântări abundente și continue asupra lui Muhammad, a familiei sale și a companionilor săi.

Un Mesaj de Dragoste pentru Iisus (Pacea fie asupra lui):

Dragostea pentru Iisus (pacea și binecuvântarea fie asupra lui) este profund înrădăcinată în inima fiecărui musulman și creștin. Fiecare dintre ei este gata să-și sacrifice viața și averea pentru el. Dacă Iisus ar apărea astăzi, toți musulmanii și creștinii sinceri l-ar urma și s-ar alătura lui. De fapt, dacă Iisus ar apărea acum, el ar urma învățăturile lui Muhammad (pacea și binecuvântarea fie asupra lui), așa cum Profetul Muhammad (ﷺ) a spus:

„Dacă Moise ar fi fost în viață, nu ar fi avut altă opțiune decât să mă urmeze.”

(Autentificat de Al-Albani)

Așadar, cu toții dorim să urmăm religia, credința și învățăturile adevărate ale lui Iisus (ﷺ), pentru a fi cu adevărat urmași sinceri ai săi. Însă cei care mint despre Iisus (ﷺ) sunt cei care îi atribuie o religie, convingeri și învățături pe care el nu le-a predicat și de care nu a avut cunoștință.

Am studiat crezul lui Iisus (ﷺ), învățăturile sale și istoria Bisericii, și am descoperit o diferență fundamentală între doctrina lui Iisus (ﷺ) și doctrina predată în prezent de Biserică. Inițial, această diferență era mică, dar în timp a crescut și a dus la probleme teologice majore. Biserica a încercat să rezolve aceste probleme inventând idei noi, însă aceste idei nu au făcut decât să adâncească și mai mult diferențele. Situația a ajuns până într-acolo încât Biserica a recurs la inventarea unei idei uimitoare și stranie, o idee pe care nici Iisus, nici discipolii săi, nici Pavel și nimeni din vremea lor nu și-ar fi putut-o imagina vreodată!

Această idee este cel mai periculos secret de care majoritatea creștinilor nu sunt conștienți în legătură cu doctrina Bisericilor de astăzi, și anume că:

„Iisus avea două duhuri: unul divin și unul omenesc, două minți: una divină și una omenească, și două voințe: una divină și una omenească!”

În această carte, cu permisiunea lui Allah, vom discuta în detaliu acest concept, explorând modul în care a devenit doctrina fundamentală și oficială pe care se

bazează credința tuturor Bisericilor moderne, în ciuda contradicțiilor grave cu credințele lui Iisus, ale părinților Bisericii timpurii, ale Bibliilor creștine și cu orice logică umană!

Ne vom întoarce în vremea lui Iisus (ﷺ) pentru a evidenția doctrina pe care el a declarat-o în mod clar, în care au crezut discipolii săi și pe care au urmat-o toți adevărații săi adepți. Această doctrină este menționată în mod clar în Bibliile creștine.

În plus, vom examina conflictul teologic intens dintre discipolii lui Iisus și Pavel Apostolul și modul în care lumea creștină s-a divizat ulterior în două școli: școala lui Iisus și a discipolilor săi și școala lui Pavel și a urmașilor săi. Vom analiza cum lumea creștină de astăzi urmează școala lui Pavel mai degrabă decât pe cea a lui Iisus și cum acea școală a evoluat în timp, schimbând doctrinele și învățăturile până când a ajuns să stabilească o religie complet diferită de cea a lui Iisus (ﷺ).

Această schimbare a devenit deosebit de pronunțată atunci când Bisericile au abandonat doctrina lor originală și credințele Părinților Bisericii timpurii și, sub presiune politică din partea unui împărat păgân, au adoptat crezul unui tânăr egiptean de aproximativ douăzeci de ani — și anume, Atanasie din Alexandria — care, la acea vreme, nici măcar nu era preot!

Când oamenii i-au spus: „**Întreaga lume este împotriva ta**”, el a răspuns: „**Atunci eu sunt împotriva întregii lumi.**”

Ahmed Al-Amir

Capitolul Unu

A Avea Iisus Două Duhuri și Două Minți?

Percepția creștinilor despre Iisus:

Percepția creștină despre Iisus a fost subiectul unor dezbateri intense între biserici și clerici încă din primul secol, iar acest lucru continuă și în prezent. Fiecare grup are propria înțelegere cu privire la cine a fost Iisus. În general, creștinii sunt împărțiți în trei credințe principale referitoare la Iisus:

1. Unii cred că Iisus este Fiul lui Dumnezeu deoarece s-a născut fără tată. Totuși, ei nu îl consideră a fi Dumnezeu Însuși, ci o ființă umană sacră, legată de cer. Cu toate acestea, îl văd și ca divin, deoarece „Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie divin”. Conform acestei credințe, Dumnezeu L-a trimis pe Iisus pentru a fi răstignit și pentru a muri, ca să răscumpere omenirea de păcatul originar.
2. Alții cred că Iisus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, într-un mod similar cu zeii din mitologia greacă antică, care se căsătoreau și aveau copii.
3. Un alt grup urmează doctrina oficială a Bisericii, care învață că Iisus este Dumnezeu Însuși, care a luat formă umană pentru ca oamenii să Îl poată vedea.

O Scurtă Prezentare a Doctrinei Trinității:

Bisericile actuale cred că Dumnezeu [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri] a existat din veșnicie ca trei Persoane sau Ipostase:

1. Ipostasul Esenței (care înseamnă însăși ființa lui Dumnezeu).
2. Ipostasul Cuvântului sau al Minții (care înseamnă Cuvântul Rațional al lui Dumnezeu sau Inteligența Sa Vorbitoare).
3. Ipostasul Duhului (care înseamnă Duhul lui Dumnezeu).

Biserica explică acești termeni spunând că Dumnezeu are o «Esență», un «Cuvânt (Minte)» și un «Duh». Totuși, acestea nu sunt părți sau componente ale lui Dumnezeu. Această doctrină afirmă că Ipostasul Esenței are propria Minte și propriul Duh, Ipostasul Cuvântului are propria Esență și propriul Duh, iar Ipostasul Duhului are propria Esență și propria Minte! Astfel, fiecare dintre ele este un Dumnezeu independent, și totuși toate sunt un singur Dumnezeu [Slăvit și Preaînălțat fie Dumnezeu mai presus de astfel de atribuiri].

Potrivit Bisericii, după nașterea lui Iisus, acești termeni au fost modificați:

1. Ipostasul Esenței a devenit Tatăl.
2. Ipostasul Cuvântului a devenit Fiul.
3. Ipostasul Duhului a rămas ca Duhul Sfânt.

Înainte de nașterea lui Iisus, Biserica învață că nu exista nici Tată, nici Fiu – aceste roluri au apărut doar după nașterea lui Iisus!

Scopul Întrupării lui Iisus:

Biserica crede că Ipostasul Esenței (Dumnezeu) a dorit să ispășească păcatul lui Adam, care a avut loc atunci când el a mâncat din pomul oprit din paradis. Pentru ca acest păcat să fie iertat, trebuia să se verse sânge și cineva trebuia să fie răstignit! Deoarece acest păcat a fost transmis tuturor descendenților lui Adam, el a devenit un păcat infinit, ceea ce înseamnă că o persoană finită (un om) nu ar fi putut să-l ispășească.

Așadar, cel care trebuia să fie răstignit trebuia să fie o ființă infinită (adică Dumnezeu Însuși – slăvit fie El mai presus de astfel de convingeri). Prin urmare, Ipostasul Esenței a trimis Ipostasul Cuvântului (Mintea lui Dumnezeu) pentru a Se întrupa într-o formă umană, să fie răstignit și să moară pe cruce.

Locuirea „Cuvântului lui Dumnezeu” în pântecul Mariei și întruparea Sa în Iisus:

Biserica învață că Ipostasul Cuvântului a coborât și a locuit în pântecul Mariei, luând o parte din sângele ei pentru a-și forma un trup omenesc, astfel încât să poată apărea în formă umană și să fie răstignit pentru ispășirea păcatului original.

Totuși, a apărut o problemă serioasă: Potrivit Bibliei, Iisus a fost o ființă umană care a manifestat trăsături omenești precum slăbiciunea, lipsa de cunoaștere și suferința. În cele din urmă, a fost răstignit și a murit. Înainte de moartea sa, a strigat cu voce tare:

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”

Cum ar putea să fie Dumnezeu dacă a murit, i-a lipsit cunoașterea și a avut nevoie de ajutor?

Pentru a rezolva această contradicție, Biserica a introdus o altă doctrină, susținând că atunci când Ipostasul Cuvântului a coborât în pântecul Mariei și a luat sânge de la ea pentru a-și forma un trup omenesc, a dobândit și un suflet omenesc cu propria minte, conștiință și voință.

Dar dacă Iisus avea atât un duh divin separat, cât și un duh omenesc distinct, nu ar însemna aceasta că existau, de fapt, două persoane distincte în interiorul său – una divină și una umană?

Biserica respinge această idee și insistă că Iisus a fost o **singură persoană cu două duhuri**, două minți, două voințe și două capacități!

Totuși, această credință a dus la mai multe contradicții teologice. Înainte de a le discuta, vom defini mai întâi câțiva termeni esențiali care ne vor ajuta să clarificăm subiectul.

1. Definiția Locuirii Interioare (Indwelling):

Locuirea interioară se referă la procesul prin care un duh care nu are trup intră în trupul unei alte persoane (care are deja propriul său duh și trup), fără a se contopi sau a se uni cu acesta. În schimb, rămâne separat, dar preia controlul asupra trupului și sufletului gazdei.

Un exemplu al acestui fenomen se găsește în Evanghelia după Matei (Capitolul 8, versetele 28–32), unde duhuri rele (demoni) au intrat în doi oameni, iar Iisus i-a izgonit ulterior, făcându-i să intre într-o turmă de porci:

„28 Când a ajuns Iisus ... doi oameni stăpâniți de demoni L-au întâlnit ieșind din morminte ... 29 Ei (demonii) au strigat: «Ce ai cu noi, Fiule al lui Dumnezeu?» ... 32 El le-a spus: «Duceți-vă», iar ei au ieșit și au intrat în porci. Deodată, întreaga turmă s-a repezit pe o pantă abruptă în mare și s-a înecat în apă.”

Un alt exemplu este locuirea interioară a Duhului Sfânt, așa cum este menționată în Faptele Apostolilor (Capitolul 2, versetele 3–4):

„3 Au văzut ce părea a fi niște limbi de foc, care s-au despărțit și s-au așezat pe fiecare dintre ei. 4 Toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt.”

Așadar, Biserica învață că „Dumnezeu, Cuvântul” (a doua Ipostasă) a coborât în pânțele Mariei și a luat o parte din sângele ei pentru a-și forma un trup omenesc. Totuși, El nu S-a unit și nu S-a contopit cu trupul sau sufletul Mariei. Dacă s-ar fi unit cu ea, Maria însăși ar fi devenit o a patra Ipostasă a lui Dumnezeu, **„Ipostasul Mamei”** [Slăvit și Preaînălțat fie Dumnezeu mai presus de astfel de atribuiri].

2. Definiția Întrupării:

Întruparea se referă la un duh care nu are trup și este invizibil, dar care își asumă un trup fizic propriu pentru a putea fi văzut de ochii omului. În acest caz, duhul posedă și deține în întregime acest trup.

De exemplu, dacă un duh rău s-ar întrupa sub forma unei oi, aceasta nu înseamnă că el a locuit în interiorul unei oi deja existente, care avea deja propriul trup și duh. Mai degrabă, înseamnă că duhul rău și-a asumat un trup propriu cu formă de oaie – unde duhul este cu adevărat al lui, iar trupul care apare sub forma unei oi este, de asemenea, al său (aparține lui).

Acest concept este susținut de A Doua Epistolă către Corinteni (11:14):

„Și nu este de mirare! Căci chiar Satan se prefacă într-un înger de lumină.”

(Aceasta înseamnă că el apare în forma unui înger cu un trup de lumină, nu că locuiește în interiorul unui înger deja existent.)

În mod similar, în Apocalipsa (20:2):

„El a pus mâna pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul sau Satan, și l-a legat pentru o mie de ani.”

3. Definiția Unirii și Fuziunii:

Unirea și fuziunea au loc atunci când două entități independente și separate se contopesc atât de complet, încât se dizolvă una în cealaltă, devenind imposibil de separat.

De exemplu, când o picătură de oțet se dizolvă în apă, devine imposibil de distins de apă. Când două companii fuzionează complet, formează o singură companie mai mare, pierzându-și identitățile independente anterioare.

4. Definiția Unirii și Însoțirii:

Acest tip de unire se referă la două entități independente și separate care se alătură și se însoțesc una pe cealaltă ca o pereche unificată, păstrându-și totodată fiecare propria identitate și natură distinctă.

Spre deosebire de fuziune, acest tip de unire nu implică amestecare, combinare sau dizolvare și nu modifică natura niciuneia dintre entități.

De exemplu: Două companii pot forma un parteneriat sub o entitate mai mare, păstrându-și în același timp independența și identitatea proprie.

Relația dintre „Ipostasul Cuvântului” și Hristos în lumina definițiilor anterioare:

1. Locuirea interioară (Indwelling):

Biserica respinge ideea locuirii interioare, adică noțiunea că „Ipostasul Cuvântului” a locuit în interiorul unui **om deja existent numit Iisus**, deoarece Iisus nu se născuse

încă atunci când „Ipostasul Cuvântului” a intrat în pântecele Mariei. Potrivit Bisericii, „Ipostasul Cuvântului” este Hristos însuși.

Prin urmare, relația **nu a fost una de locuire interioară**.

2. Întruparea:

Biserica respinge ideea întrupării, adică noțiunea că Duhul lui Dumnezeu (Ipostasul Cuvântului) a luat un trup omenesc fără duh propriu, doar pentru a Se arăta în el.

Biserica crede că Hristos a avut două duhuri, unul divin și unul omenesc, în interiorul trupului Său fizic.

Prin urmare, relația **nu a fost una de întrupare**.

3. Unirea și Fuziunea:

Biserica respinge ideea unirii și fuziunii, adică noțiunea că „duhul omenesc al lui Hristos” s-ar fi contopit și unit cu duhul divin al „Ipostasului Cuvântului” într-un asemenea mod încât să fi devenit un singur duh.

De asemenea, respinge ideea că „voința omenească a lui Hristos” ar fi fost absorbită în „voința divină”, formând o singură voință unificată.

În schimb, Biserica învață că Hristos a avut două duhuri distincte, două voințe separate și două minți independente, toate în interiorul unui singur trup omenesc.

Prin urmare, relația **nu a fost una de fuziune sau de unire completă**.

4. Unirea și Însoțirea:

Biserica respinge ideea că Hristos ar fi fost, de fapt, două persoane independente care s-au unit și s-au însoțit una pe cealaltă în interiorul trupului Său fizic: o persoană fiind „Dumnezeu-Cuvântul”, iar cealaltă fiind „Iisus, ființa umană”.

Această credință privind unirea și însoțirea ar implica locuirea interioară, ceea ce contrazice doctrina ispășirii și a răstignirii.

Dacă Hristos ar fi fost două persoane distincte, aceasta ar însemna că cel care a fost răstignit a fost doar omul limitat, și nu Dumnezeuul infinit — o idee pe care Biserica o consideră inacceptabilă.

Prin urmare, relația **nu a fost una de unire și însoțire**.

Capitolul Doi

Doctrina Bisericii cu Privire la Natura lui Hristos și Relația dintre Umanitatea și Divinitatea Sa

Dacă relația dintre divinitatea și umanitatea lui Hristos nu a fost nici locuire interioară, nici întrupare, nici fuziune și nici însoțire, atunci ce a fost?

Doctrina Bisericii cu privire la natura lui Hristos, născut din Fecioară:

„El este Ipostasul «Dumnezeu-Cuvântul» unit cu un trup omenesc și un suflet omenesc. El a locuit în pântecul Fecioarei și a luat sânge din pântecul ei pentru a-Și crea un trup în care să Se poată arăta nouă, să fie răstignit și să moară. De asemenea, El Și-a creat și un suflet omenesc. Astfel, duhul divin s-a unit cu duhul omenesc și cu trupul omenesc, făcând ca Hristos să aibă două firi complete: una în întregime divină și una în întregime umană. Această unire a avut loc fără fuziune sau amestec (fiecare a rămas distinct și independent, fără contopire), fără schimbare (natura divină nu a schimbat în niciun fel natura umană și nici invers) și fără separare (divinul nu s-a separat de uman nici măcar pentru o clipă, din momentul în care această ființă umană a fost creată, până la răstignire și moarte. El a rămas unit cu El pe cruce, a rămas unit cu sufletul după ce a părăsit trupul și a rămas unit cu trupul după ce sufletul a plecat). Prin urmare, El este pe deplin Dumnezeu și pe deplin om în același timp. Nu este două persoane, ci o singură persoană cu două duhuri, două firi, două minți, două inteligențe, două puteri și două voințe: una divină și una omenească.”

Așadar, cel care a experimentat slăbiciunea omenească, precum mâncatul, moartea și lipsa de cunoaștere, este „Hristos omul”, în timp ce cel care a săvârșit minuni este „Hristos Dumnezeu”.

Biserica oferă o analogie pentru unirea celor două firi — divină și umană — în Hristos, asemănând-o cu unirea dintre fier și foc. Atunci când fierul este încins de foc, focul se unește cu fierul fără ca focul să devină fier sau fierul să devină foc. Lovirea fierului nu afectează focul și nu ajunge la el. În mod similar, răstignirea și moartea au afectat firea omenească, dar nu au atins firea divină, în ciuda unirii lor.

Afirmații ale Părinților Bisericii despre unirea firilor lui Hristos:

Sfântul Atanasie Apostolul [Atanasie I al Alexandriei 296–373]:

„Cuvântul lui Dumnezeu a venit în propria Sa persoană.”

Sfântul Chiril cel Mare [Chiril al Alexandriei 376 – 444]:

„Dumnezeu-Cuvântul nu a asumat o persoană umană, ci a luat asupra Sa o fire omenească deplină, un trup cu suflet rațional, și a făcut din această fire omenească în întregime a Sa, aducând-o într-o unire naturală cu dumnezeirea Sa.”

Sfântul Chiril cel Mare a spus, de asemenea:

„El (Hristos) este considerat unul singur, compus din două. Este un singur Fiu în care firea divină și cea umană au fost adunate și unite într-un mod de nedescris și de nepătruns, formând o singură entitate. Din acest motiv, El este considerat mijlocitorul dintre Dumnezeu și omenire, deoarece a reunit și a unit în sine două realități care erau odinioară foarte îndepărtate una de cealaltă, despărțite de un abis imens – și anume, dumnezeirea și umanitatea. El le-a unit în sine, făcând astfel legătura dintre noi și Dumnezeu-Tatăl prin Sine.”

Sfântul Chiril cel Mare a mai afirmat:

„Logosul (Dumnezeu-Cuvântul) nu poate fi numit Hristos de unul singur; în mod similar, Hristos nu trebuie descris doar ca un «purător de Dumnezeu», deoarece aceasta ar implica faptul că Dumnezeu-Cuvântul a folosit firea omenească doar ca pe un simplu instrument. În schimb, trebuie să afirmăm că **«Dumnezeu S-a făcut cu adevărat om»**.”

Combaterea acestei doctrine:

Această doctrină este irațională și contrazice logica din următoarele motive:

1. Unirea trebuie să fie fie fuziune, fie însoțire:

Această doctrină afirmă și neagă simultan unirea celor două firi. Orice unire trebuie să se încadreze în mod necesar într-una dintre cele două categorii:

1. Unire și fuziune a celor două firi:

Aceasta ar însemna că Hristos avea fie doar o fire divină, fie doar o fire umană, deoarece cele două s-ar fi contopit într-una singură.

2. Unire și însoțire:

Aceasta ar însemna că în trupul lui Hristos trăiau, de fapt, două persoane: una divină și una umană.

Totuși, acest lucru contrazice doctrina răstignirii și a mântuirii, deoarece implică faptul că cel care a fost răstignit și a murit a fost doar Iisus omul, în timp ce divinitatea nu a murit.

Deoarece Dumnezeu nu poate muri, aceasta înseamnă că actul de răscumpărare nu a fost niciodată împlinit, ceea ce face ca venirea lui Hristos să fie lipsită de scop!

2. Rolul sufletului este de a da viață trupului:

Potrivit credinței creștine, Dumnezeu este duh. Dacă Dumnezeu S-ar fi întrupat [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri], nu ar fi avut nevoie de un suflet omenesc pentru a da viață trupului pe care L-a luat! Așadar, cum se poate afirma că Hristos a avut două suflete, unul divin (duhul lui Dumnezeu) și altul omenesc?

3. Rolul minții este voința liberă, rațiunea și alegerea:

Biserica învață că „Dumnezeu-Cuvântul” este „Cuvântul rațional al lui Dumnezeu” sau „intelectul vorbitor al lui Dumnezeu”.

Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci mintea din trupul lui Hristos ar fi trebuit să fie mintea lui Dumnezeu, nu o minte omenească, deoarece Dumnezeu nu are nevoie de un intelect uman.

Biserica susține că „Hristos a avut două voințe, dar ele nu s-au aflat în conflict, deoarece voința sa omenească s-a supus voinței sale divine.” Ca dovadă, Biserica citează următorul verset:

Matei 26:39:

„A mers puțin mai departe, S-a aruncat cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: «Tatăl Meu, dacă este cu putință, fă să treacă de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.»”

Totuși, acest verset dovedește de fapt că Hristos a avut o singură voință — și aceasta era omenească.

Dacă ar fi avut două voințe: una aparținând „Dumnezeu-Cuvântului” și alta omenească, atunci de ce s-a rugat el lui „Dumnezeu-Tatăl” și nu s-a adresat „Dumnezeu-Cuvântului” din el Însuși?

Aceasta arată că voința divină era în cer, nu pe pământ.

În mod similar, în Ioan 5:30, Iisus spune:

„Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi. Judec după cum aud, și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.”

Aici, El se referă în mod clar la voia „lui Dumnezeu-Tatăl”, nu la voia „lui Dumnezeu-Cuvântul”!

Mai mult decât atât, noțiunea că două voințe ar putea exista în aceeași persoană nu este altceva decât o speculație filosofică fără nicio bază reală. Este un simplu joc de cuvinte și o contradicție în termeni. Chiar și dacă presupunem că voința omenească a lui Iisus era complet supusă voinței divine, care ar mai fi fost rostul ei dacă nu avea nicio funcție?

4. Analogia dintre fier și foc este o comparație defectuoasă:

Această analogie este doar o retorică filosofică și un joc de cuvinte, fiind nepotrivită pentru a fi inclusă în texte religioase sau folosită ca dovadă. Focul nu se unește cu fierul — odată ce fierul se răcește, căldura dispare. În mod similar, febra nu se contopește cu mintea atunci când provoacă temperatură ridicată, și nici boala nu devine una cu trupul. Nenumărate alte exemple pot ilustra acest punct.

Există o diferență semnificativă între a spune că cele două firi s-au unit și au devenit o singură persoană și a spune că focul a locuit în fier, influențându-l prin încălzire, fără ca ele să devină o singură entitate — sau ca focul să se fi transformat în fier ori să fi luat forma fierului.

Totuși, Biserica susține că Hristos este „Dumnezeu-Cuvântul întrupat” sau „Dumnezeu-omul”, ceea ce implică o unire eternă și inseparabilă, în care cele două firi au devenit o singură persoană.

Cât despre argumentul că răstignirea și moartea au afectat doar firea omenească, nu și pe cea divină, acest lucru dovedește de fapt că întreaga doctrină este o construcție artificială.

De exemplu:

Să presupunem că un om numit Marcu are nevoie de o operație, dar, în loc să o facă el, se unește cu un alt bărbat numit Luca și îi spune să se supună operației în locul lui. Marcu rămâne „unit” cu Luca ținându-l de mână în timpul intervenției. Operația este efectuată asupra lui Luca, dar ei insistă să afirme că Marcu este cel care a suferit operația!

În mod similar, doctrina răstignirii și a răscumpărării se bazează pe ideea că cel care a fost răstignit trebuie să fie infinit — adică Dumnezeu Însuși [Slăvit și Preaînălțat fie Dumnezeu mai presus de astfel de atribuiri]. Totuși, Biserica afirmă că cel care a fost răstignit a fost firea omenească, nu cea divină! Biserica oferă o analogie, spunând că, așa cum un ciocan care lovește fierul nu afectează focul din interiorul său, tot așa, răstignirea și moartea nu au afectat deloc firea divină!

5. Expresia „având două firi: una divină și una omenească” este o formulare înșelătoare:

Cuvântul „fire” are doar trei sensuri posibile:

1. „Fire” ca trăsătură sau caracter:

De exemplu, spunem că o persoană are atât o fire bună, cât și una rea — uneori se comportă cu bunătate, alteori cu cruzime — dar rămâne aceeași persoană.

Dacă Hristos ar fi avut două firi, acest lucru ar însemna că El era o singură persoană, dar uneori Dumnezeu și alteori om — ceea ce Biserica respinge, deoarece ea susține că El era pe deplin Dumnezeu și pe deplin om în orice moment.

2. „Fire” ca persoană:

Aceasta ar însemna că în interiorul lui Hristos existau două persoane — una divină și una omenească. Totuși, acest lucru contrazice credința Bisericii conform căreia Hristos este o singură persoană.

3. „Fire” ca esență sau substanță:

Aceasta implică faptul că Hristos posedă două esențe: una divină și una omenească.

Totuși, prin aceasta, Biserica a creat, în esență, un nou dumnezeu cu propriile mâini, deoarece esența se referă la însăși ființa sau natura unui lucru — realitatea, identitatea, originea, substanța și componentele sale fundamentale.

Cum poate o esență divină să se contopească cu o esență omenească?

Cum poate o esență divină să se unească cu țărâna pământului, care este esența ființei umane?

6. Afirmatiile Sfântului Chiril cel Mare și ale Sfântului Atanasie cel Apostolic sunt doar idei filosofice fără fundament religios:

Amândoi au trăit în secolele al IV-lea și al V-lea și au făcut parte din Școala din Alexandria, care se înclina puternic spre filosofia platoniciană și interpretarea alegorică a doctrinelor. Cărturarii din Alexandria erau preocupați în principal de dumnezeirea lui Hristos, mai degrabă decât de umanitatea Sa.

Afirmatiile lor nu au niciun fundament în Biblie, în învățăturile lui Hristos sau ale ucenicilor Săi — și nici măcar în cele ale lui Pavel!

Prin urmare, afirmațiile lor sunt simple idei filosofice care nu pot constitui temelia unei credințe religioase.

Mai mult decât atât, opiniile lor contrazic învățăturile unor Părinți ai Bisericii mai vechi și mai învățați, precum și ale altor școli teologice, cum ar fi Școala din Antiohia.

Școala din Antiohia se concentra pe realități concrete și tangibile și se baza pe interpretarea literală a Scripturii, mai degrabă decât pe interpretări simbolice. Ea își fundamenta învățăturile pe fapte istorice, analiză rațională și scrierile Părinților Bisericii timpurii.

Capitolul Trei

La moartea lui Hristos, care duh a părăsit trupul: duhul său divin sau cel omenesc?

Motivul pentru care se afirmă că Hristos a avut două duhuri:

Potrivit doctrinei creștine, Hristos a fost răstignit, a murit, iar duhul său a părăsit trupul. Acest fapt ridică o întrebare fundamentală:

Cum poate Dumnezeu să moară?

Dumnezeu este veșnic și nu moare, astfel că moartea lui Hristos invalidează dumnezeirea sa, ceea ce, la rândul său, subminează doctrina păcatului și a ispășirii.

Mai mult, moartea lui Hristos înseamnă că trupul său lipsit de viață a devenit lipsit de valoare, deoarece a devenit un simplu trup fără duh. Dar cum ar putea trupul lui Dumnezeu să fie lipsit de valoare?

Deoarece „Dumnezeu-Cuvântul” a luat asupra Sa un trup omenesc, aceasta înseamnă că acel trup a devenit divin, deoarece Dumnezeu S-a întrupat în el.

Mai mult, din moment ce duhul lui Hristos s-a întors în acel trup la învierea sa — așa cum susține Biserica —, aceasta înseamnă că este, fără îndoială, un trup sacru, unul care nu ar fi putut fi lipsit de duh nici măcar pentru o clipă!

Astfel, a fost inventată o idee complet nouă — una la care nimeni nu se gândise vreodată înainte — și anume că trupul lui Hristos conținea două duhuri: unul divin și unul omenesc, care erau unite cu trupul Său omenesc și nu s-au despărțit de el nici măcar pentru o clipă — nici pe cruce, nici în moarte și nici după moarte!

Duhul divin a părăsit și el trupul lipsit de viață al lui Hristos?

1. Afirmarea că duhul divin a rămas unit cu duhul omenesc după ce au părăsit trupul lui Hristos ridică o întrebare esențială:

Cum pot două duhuri să rămână unite după ce au părăsit trupul lui Hristos?

Imaginează-ți că vezi două duhuri unite — nu ar implica aceasta **existența a două persoane distincte**, și nu a uneia singure?

De exemplu, dacă duhul divin al lui Hristos ar vorbi despre trupul Său, ar spune: „Acesta este trupul Meu.”

Dar dacă ar vorbi despre duhul omenesc al lui Hristos, ar putea cu adevărat să spună: „Acesta este duhul Meu” sau „Acesta este duhul Meu omenesc”?

Ar avea vreun sens să afirmăm că Dumnezeu [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri] are un alt duh — unul omenesc?!

2. Afirmarea că duhul divin a rămas unit cu trupul omenesc lipsit de viață al lui Hristos, după ce duhul omenesc a părăsit trupul, sfidează logica și rațiunea!

Această idee este complet irațională și illogică — ar putea chiar fi considerată una dintre cele șapte minuni ale lumii!

Vorbim despre un trup lipsit de viață, adică un trup fără duh. Așadar, cum poate cineva să afirme că duhul divin era încă prezent în trup, iar în același timp trupul era mort?

Nu ar fi aceasta o contradicție în sine?

Mai mult, expresia „unirea duhului divin cu duhul și trupul omenesc” implică locuire interioară, nu întrupare!

Cine a murit pe cruce?

Dacă spunem că doar firea omenească a murit, aceasta contrazice doctrina răstignirii și a ispășirii, care cere ca cel ce este răstignit și răscumpărat omenirea să fie însuși Dumnezeu [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri]!

Dacă spunem că Dumnezeu a murit [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri], acest lucru este imposibil, deoarece Dumnezeu nu moare.

Dacă spunem că atât duhul divin, cât și cel omenesc au murit și au părăsit împreună trupul lui Hristos, atunci aceasta înseamnă că trupul Său a fost complet lipsit de viață și golit de ambele firi (ceea ce Biserica respinge). Mai mult, după cum s-a menționat anterior, Dumnezeu nu moare!

Așadar, constatăm că această chestiune este extrem de complexă, iar oricine crede că o înțelege pe deplin, de fapt nu a înțeles-o deloc!

Pentru a clarifica faptul că întreaga această chestiune este doar un joc de cuvinte și că slăvirea excesivă a lui Hristos de către Biserică a dus la toate aceste contradicții, să revenim la un exemplu anterior referitor la locuirea interioară:

În Matei 8:32, se spune:

„32 El le-a zis (demonilor): «Duceți-vă!» Iar ei au ieșit și au intrat în porci. Și deodată, toată turma s-a aruncat de pe povârniș în mare și s-a înecat în apă.”

Când acești porci s-au înecat și au murit, care duh i-a părăsit? A fost duhul porcilor? A fost duhul demonilor? Sau ambele?

Desigur, ambele duhuri au ieșit: duhul propriu al porcilor și duhul demonilor.

Totuși, există o distincție importantă: duhul porcilor a ieșit ca un suflet care părăsește un trup lipsit de viață, în timp ce duhul demonilor a ieșit ca o entitate locuitoare care a părăsit trupurile porcilor după ce le-a posedat și controlat.

Așadar, porcii s-au înecat, nu demonii.

Aceasta înseamnă că demonii nu s-au întrupat în porci, ci au locuit în ei. Porcii aveau deja trupurile și duhurile lor proprii.

Dacă demonii s-ar fi întrupat ca porci, aceasta ar însemna că și-au creat trupuri proprii în forma porcilor, fără suflete, în loc să locuiască în porci deja existenți.

Aplicând aceasta la răstignirea lui Hristos:

Din aceasta reiese clar ca lumina zilei că firea omenească este cea care a murit și că Dumnezeu nu a fost niciodată în acest om, deoarece Dumnezeu nu moare și nu Se unește niciodată cu creația Sa.

Cât despre afirmația Bisericii că Dumnezeu era în interiorul lui Hristos, aceasta înseamnă că prezența Sa era una de locuire interioară, nu de întrupare — iar acest lucru distruge doctrina răstignirii și a ispășirii!

Mai mult, ca musulmani, respingem atât locuirea interioară, cât și întruparea, [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri]!

Capitolul Patru

Doctrinile diferite privind dacă Hristos a avut doar un „duh și o minte divină”, doar un „duh și o minte omenească” sau „două duhuri și două minți”?

1. Doctrina conform căreia Hristos a avut doar un duh și o minte divină:

Mulți clerici, precum **Apollinaris**, episcopul din Laodiceea [315- 382], credeau că Hristos nu avea nici duh omenesc, nici minte omenească, deoarece „Dumnezeu-Cuvântul” era El Însuși duhul divin și mintea lui Dumnezeu. Prin urmare, nu avea nevoie de un duh omenesc pentru a-i da viață și nici de o minte omenească pentru a-i oferi voință liberă.

Așadar, Apollinaris a negat existența unui suflet omenesc rațional în Hristos, pentru a evita implicația că Hristos ar fi avut două persoane: una divină și una omenească.

El a afirmat că, așa cum ființa umană este alcătuită din trup, suflet și duh rațional, tot astfel, „Dumnezeu-Cuvântul întrupat” trebuie să fie alcătuit din trup, suflet și duh rațional, care este Ipostasul Cuvântului (adică dumnezeirea Sa).

2. Doctrina conform căreia Hristos a avut doar un duh și o minte omenească (Doctrina locuirii și a însoțirii):

Un grup de clerici a susținut că Hristos a avut un singur duh, care era omenesc. Potrivit acestei credințe, Fecioara Maria nu L-a născut pe Dumnezeu, ci doar un om, în care Duhul lui „Dumnezeu-Cuvântul” a locuit începând cu botezul și a plecat de la el înainte de moartea pe cruce.

Potrivit acestei doctrine, locuirea lui „Dumnezeu-Cuvântul” a fost sub forma unei însoțiri și locuri interioare, nu a unei întrupări.

Această credință a fost susținută de **Teodor de Mopsuestia**, episcop al Mopsuestiei [350-428], **Paul din Samosata**, episcop al Antiohiei [200-275] și **Nestorie**, patriarh al Constantinopolului [386-450], printre alții.

În a patra sa scrisoare către **Proclus** [390-447], **Nestorie** a scris:

„Ei pretind că dumnezeirea dăătoare de viață este supusă morții, și îndrăznesc să reducă Logosul (Ipostasul Cuvântului) la nivelul miturilor teatrale, ca și cum ar fi fost un copil înfășat în scutece și apoi mort. Pilat nu a omorât dumnezeirea, ci haina dumnezeirii.”

Nestorie a mai spus:

„Nu voi numi niciodată un copil de două sau trei luni «Dumnezeu».”

3. Doctrina conform căreia Hristos a avut două duhuri și două minți: una divină și una omenească:

Un alt grup de clerici a susținut convingerea că Hristos a avut două duhuri și două minți: una divină și una omenească.

Aceștia erau susținătorii doctrinei potrivit căreia Hristos avea două firi distincte: una divină și una omenească — doctrină ce va fi discutată în detaliu mai târziu, cu voia lui Dumnezeu.

Combaterea celor trei doctrine:

1. Combaterea doctrinei conform căreia Hristos a avut doar un duh și o minte divină:

1) Dumnezeu, care a creat timpul și spațiul, nu poate fi limitat într-un trup omenesc mic și restrâns! Dumnezeu a creat universul, însă nu face parte din el și nu locuiește în interiorul lui.

Dacă comparăm dimensiunea unei ființe umane cu Pământul, apoi comparăm Pământul cu sistemul solar, și apoi sistemul solar cu trilioanele de galaxii din acest univers, cum poate cineva să afirme că „Duhul lui Dumnezeu”¹ a coborât și S-a întrupat într-un trup omenesc slab?

Și toate acestea, chipurile, pentru că Dumnezeu nu a fost în stare [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri] să-l ierte pe Adam pentru că a mâncat dintr-un pom?!

2) Dacă Hristos ar fi avut o minte divină, atunci el ar fi fost atotștiutor, iar „cunoașterea și voința” lui ar fi fost identice cu cunoașterea și voința lui Dumnezeu.

Totuși, numeroase pasaje din Evanghелиi confirmă că Hristos a avut doar o minte omenească, nu una divină.

Marcu 11:12–14 – lipsa de cunoaștere a lui Hristos cu privire la smochin:

¹ În teologia creștină, Dumnezeu este un spirit. Cu toate acestea, în Islam, spiritul este una dintre creațiile lui Dumnezeu. Profetul Mahomed (pacea și binecuvântările fie asupra lui) a spus: „Când sufletul este luat (din trup), ochii îl urmăresc (pe măsură ce pleacă).” (Relatat de Muslim) Aceasta indică faptul că sufletul este o entitate creată reală, cu o existență independentă.

„A doua zi, după ce au plecat din Betania, Iisus a flămânzit. Văzând de departe un smochin cu frunze, s-a apropiat să vadă dacă va găsi ceva în el. Dar când a ajuns, n-a găsit decât frunze, pentru că nu era vremea smochinelor. Atunci i-a zis copacului: «Nimeni să nu mai mănânce vreodată rod din tine!»”

Marcu 13:32 – Lipsa de cunoaștere a lui Hristos cu privire la Ziua Judecății:

„Cât despre ziua sau ceasul acela, nimeni nu știe: nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.”

Aceste texte arată că Hristos nu era atotștiutor, ceea ce contrazice ideea că El ar fi avut o minte divină.

2. Combaterea doctrinei conform căreia Hristos a avut doar un duh și o minte omenească (Doctrina locuirii și a însoțirii):

Această doctrină subminează învățăturile despre păcatul original, întrupare, răstignire și ispășire, deoarece susținătorii ei cred că cel care a murit pe cruce a fost „Iisus omul”, în care „Dumnezeu-Cuvântul” a locuit, dar nu S-a întrupat cu adevărat.

Mai mult, ei cred că „Dumnezeu-Cuvântul” L-a părăsit pe Iisus înainte de moartea Sa!

Totuși, doctrina ispășirii cere ca cel care a fost răstignit să fie infinit, adică să fie Însuși Dumnezeu [Slăvit și Preaînălțat fie El mai presus de astfel de atribuiri], astfel încât jertfa Sa să fie nelimitată și suficientă pentru a ispăși păcatul original moștenit de la Adam.

Dacă a murit doar un om, atunci ispășirea este limitată, ceea ce contrazice însăși fundația teologiei creștine!

3. Combaterea doctrinei conform căreia Hristos a avut două duhuri și două minți, una divină și una omenească:

Când un alt grup de clerici și-a dat seama:

1. Că doctrina care susține că „Hristos a avut doar un duh și o minte divină” este incorectă, deoarece contrazice numeroase pasaje evanghelice care confirmă personalitatea umană a lui Hristos.

2. Că doctrina care susține că „Hristos a avut doar un duh și o minte omenească” (și că „Dumnezeu-Cuvântul” a locuit în el doar începând cu botezul și l-a părăsit înainte de moartea pe cruce) este, de asemenea, incorectă, deoarece ar distruge doctrina fundamentală a creștinismului (păcatul original, întruparea, răstignirea și ispășirea), — pentru că fără această doctrină, nu ar mai exista niciun motiv pentru venirea lui

Hristos și nicio justificare pentru a-l considera divin. Ei au decis să adopte o doctrină de compromis: că „**Hristos are două firi**: El are atât duh și minte divină, cât și duh și minte omenească.”

Această credință a încercat să păstreze atât dumnezeirea, cât și umanitatea Sa, însă — așa cum vom vedea mai târziu — ea a dus și la contradicții grave.

Această doctrină poate fi combătută astfel:

1. L-au transformat pe Hristos în două persoane, în timp ce pretindeau că este una singură:

Afirmația că Hristos a avut două duhuri care trăiau într-un singur trup contrazice logica și rațiunea. Aceasta ar însemna că existau două persoane raționale în Hristos: una divină și una omenească.

Fecioara Maria nu putea să nască doi fii: unul fiind Dumnezeu, iar celălalt un om!

2. L-au făcut pe Hristos o singură persoană cu două minți și două voințe:

Este imposibil ca o persoană să aibă două minți sau două voințe. Cele patru Evanghelii confirmă că „voința lui Hristos” a fost o voință omenească, distinctă de „voința lui Dumnezeu”.

De exemplu, în Ioan 5:30, Hristos afirmă:

„Eu nu pot face nimic de la Mine. Judec după cum aud, iar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.”

În Matei 26:39, Hristos se roagă:

„Apoi a mers puțin mai departe, S-a aruncat cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: «Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.»”

În Matei 27:46, Hristos strigă:

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

În ciuda acestor declarații clare, Biserica a făcut o afirmație ciudată: că voința omenească a lui Hristos era supusă voinței Sale divine, evitând astfel orice contradicție între ele!

Dar ce fel de logică este aceasta?

Termenul „două voințe” implică în mod natural „două persoane”, nu „o singură persoană cu două voințe”!

Când Hristos a spus „**nu cum voiesc Eu**”, El s-a referit la Sine folosind pronumele „**Eu**” (indiferent de faptul că Biserica susține că în El coexistau atât Dumnezeu, cât și omul).

Apoi, El Și-a îndreptat cuvintele către Dumnezeu, spunând „**ci precum voiești Tu**”, dar nu a spus „precum voiește Fiul sau Cuvântul din mine”.

3. Confirmă doctrina locuirii și a însoțirii:

Prin faptul că susțin că Hristos a avut două duhuri, ei confirmă, în esență, că fătul din pântecele Fecioarei Maria era doar Iisus omul — un om cu duh și trup omenesc — iar că „Dumnezeu-Cuvântul” a locuit apoi în El, așa cum a locuit și în pântecele Mariei, fără a Se uni sau contopi cu ea.

Aceasta distruge complet doctrina întrupării „Dumnezeu-Cuvântului”, deoarece înseamnă că cel care a fost răstignit era un om limitat, nu Dumnezeul infinit!

4. Creatorul și creatura în același trup:

Dacă Hristos ar fi avut două duhuri, aceasta ar însemna că „duhul omenesc creat” era un slujitor al „Duhului divin creator”.

Cum ar putea, așadar, Creatorul să fie, în același timp, creatura?

Cum ar putea Creatorul și creatura să existe în același trup?

Aceasta ar implica, de asemenea, că atunci când Hristos s-a prosternat în rugăciune, atât duhul Său omenesc, cât și duhul Său divin s-au prosternat împreună!

5. Nu era nevoie de un duh omenesc în interiorul lui Hristos:

Funcția principală a duhului este aceea de a da viață trupului. Deoarece Duhul lui Dumnezeu se afla deja în trupul lui Hristos, El ar fi fost sursa vieții. Așadar, de ce ar fi avut nevoie de o altă sursă de viață?

6. Cum poate un duh să aibă un alt duh în el?

Biserica învață că Duhul lui „Dumnezeu-Cuvântul” S-a întrupat într-un trup omenesc, adică și-a asumat un trup ca o haină pentru a Se arăta în el. Dar cum poate Biserica să afirme că în Hristos exista și un al doilea duh?

Putem înțelege cum un duh se poate întrupa, dar cum poate un duh să locuiască în interiorul altui duh? Un duh este deja o entitate completă, deci de ce ar avea nevoie de un alt duh?

Prezența a două duhuri contrazice doctrina întrupării și confirmă în schimb doctrina locuirii și a însoțirii!

7. Cum a stabilit Biserica că Hristos a avut un duh divin și unul omenesc?

Cum poate Biserica să afirme un lucru pentru care nu există nicio dovadă în cuvintele lui Hristos, în învățăturile ucenicilor Săi sau în cele patru Evanghelii?

Capitolul Cinci

Apariția doctrinelor despre natura lui Hristos

Din cauza pasajelor evanghelice care descriu cum Hristos a fost lovit, răstignit și a murit, cum s-a rugat, a postit, s-a închinat și L-a invocat pe Dumnezeu, au apărut întrebări:

- Cum ar putea El să fie Dumnezeu Însuși?
- Cum ar fi putut Fecioara Maria să-L nască pe Dumnezeu?

Astfel, a apărut o școală teologică ce a introdus o idee ciudată:

Hristos avea două firi: una divină și una omenească!

Totuși, această idee a dus la alte probleme teologice:

- Care este relația dintre aceste două firi?
- Cum s-au unit ele într-un singur trup?
- S-au contopit sau au rămas separate?
- Sau s-au unit fără să se amestece ori să se despartă?

Din cauza acestor contradicții, au apărut multe secte diferite, fiecare cu propria interpretare asupra naturii lui Hristos, inclusiv:

1. Monofizitismul (Doctrina unei singure firi):

Această doctrină susține că Hristos a avut două firi — una divină și una omenească — dar că după întrupare, ele s-au contopit într-o singură fire divină.

Potrivit acestei credințe, natura omenească (omul) a fost absorbită în natura divină (Dumnezeu), așa cum o picătură de oțet se dizolvă în ocean.

Astfel, Hristos a fost considerat „o singură ipostasă și o singură persoană cu o singură fire: **Dumnezeu-om**”.

Una dintre cele mai proeminente figuri care au urmat această doctrină a fost **Eutihie** [380-456], starețul unei mănăstiri din Constantinopol, care adăpostea peste 300 de călugări.

2. Diofizitismul (Doctrina celor două firi):

Această doctrină afirmă că Hristos a avut două firi distincte: una divină și una omenească, care au rămas neschimbate, neamestecate și inseparabile după întrupare.

Unul dintre cei mai cunoscuți susținători ai acestei doctrine a fost **Papa Leon I** (Leon cel Mare), patriarh al Romei [a murit în 461]. El a criticat credințele monofizite ale lui **Eutyches** în scrisoarea sa către **Flavian**, Patriarhul Constantinopolului [decedat în 449], afirmând:

„Astfel, păstrând proprietățile ambelor firi și substanțe într-o singură persoană unită, măreția a asumat smerenia, puterea a asumat slăbiciunea, iar veșnicia a asumat murirea.

Astfel, Același care, rămânând în forma lui Dumnezeu, era Creatorul omenirii, a devenit mai târziu El Însuși om, luând chip de slujitor. Fiecare fire își păstrează propriile caracteristici fără vreo imperfecțiune, așa cum firea divină nu anulează forma de slujitor, iar forma de slujitor nu diminuează firea divină.

Astfel, Fiul lui Dumnezeu a intrat în această lume de jos, coborând de pe tronul ceresc, fără însă a Se despărți de slava Tatălui, născându-Se într-o rânduială nouă, printr-o naștere nouă. O rânduială nouă, deoarece Cel nevăzut a devenit văzut, Cel de necuprins a voit să fie cuprins; Cel veșnic a intrat în timp; Domnul universului a luat chip de slujitor, acoperind imensitatea măreției Sale. Dumnezeuul impasibil nu a disprețuit să devină un om supus suferinței, iar Cel nemuritor a acceptat să fie supus legilor morții.”

După ce scrisoarea lui Leon a fost citită la Sinodul de la **Calcedon (anul 451)**, episcopii prezenți au declarat:

„Aceasta este credința Părinților, aceasta este credința Apostolilor. Cu toții credem astfel, și toți ortodocșii mărturisesc această credință. Oricine nu crede aceasta este excomunicat. Petru vorbește prin gura lui Leon. Aceasta este învățătura Apostolilor. Aceasta este credința adevărată.”

Așadar, a fost aceasta rezolvarea finală cu privire la natura lui Hristos? **Nu!**

Alte școli teologice au criticat ulterior diofizitismul, așa cum vom explora în continuare.

3. Miafizitismul (Doctrina unei singure firi compuse):

Această doctrină susține că Hristos a avut două firi — una divină și una omenească — dar că ele s-au unit într-o singură fire, „firea Cuvântului întrupat”.

Cele două firi nu puteau fi nici separate, nici contopite, nici schimbate după unirea lor.

Această credință este susținută de Bisericile Ortodoxe Orientale (Biserica Coptă, Armeană, Siriacă, Etiopiană și Indiană Ortodoxă).

Când **Dioscor**, patriarhul Alexandriei [390-454], a văzut că **Papa Leon I**, patriarhul Romei, și **Flavian**, patriarhul Constantinopolului, au promovat doctrina conform căreia Hristos ar fi avut două firi și două voințe chiar și după unire, el a căutat activ să combată această doctrină și a spus:

„Hristos este unul singur. A fost invitat la nuntă ca om și a prefăcut apa în vin ca Dumnezeu. În toate lucrările Sale, El a rămas unul.”

El l-a citat și pe **Chiril al Alexandriei**, care a spus:

„Unirea Cuvântului lui Dumnezeu cu trupul este asemenea unirii sufletului cu trupul sau unirii focului cu fierul. Deși sunt de două firi diferite, odată unite, ele devin una. Tot astfel, Hristos este un singur Mesia, un singur Domn, o singură fire și o singură voință.”

4. Paulicianismul (Doctrina înfierii):

Această doctrină, denumită după **Paul din Samosata**, episcop al Antiohiei [200-275], învăța că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu prin înfiere, nu prin fire.

Fecioara Maria L-a născut pe Iisus omul, iar mai târziu, Cuvântul lui Dumnezeu a locuit în El, făcându-L divin.

Astfel, Hristos a fost un om care a devenit divin, nu Dumnezeu care a devenit om. La răstignire, Cuvântul lui Dumnezeu L-a părăsit, iar doar firea Sa omenească a murit.

5. Nestorianismul:

Numită după **Nestorie**, patriarh al Constantinopolului, această doctrină susținea că Fecioara Maria nu L-a născut pe Dumnezeu, ci doar pe un om, și că Cuvântul lui Dumnezeu a locuit în Iisus la botezul Său (când Ioan Botezătorul L-a botezat — Matei 3:16), dar L-a părăsit înainte de moartea Sa pe cruce.

Locuirea divinității nu a fost o unire ipostatică (adică unirea esenței divine cu esența omenească), ci mai degrabă o locuire în sensul însoțirii.

Așadar, nu a existat nicio unire între firea omenească și cea divină în persoana lui Iisus Hristos, ci doar o legătură între un om și divinitate. Cu alte cuvinte, Hristos avea două ipostase distincte (esențe): una divină și cealaltă omenească.

Așadar, Maria nu ar trebui să fie numită „Theotokos” (Născătoare de Dumnezeu), ci doar „Mama lui Iisus”.

Fecioara nu poate să-L nască pe Dumnezeu, căci ceea ce este creat nu poate naște pe Creator, iar ceea ce se naște din trup este doar trup.

Teodor de Mopsuestia, episcop al Mopsuestiei [350-428] (și prieten al Sfântului Ioan Gură de Aur), a învățat că:

„Dumnezeu-Cuvântul” a locuit în omul Iisus și L-a folosit ca instrument pentru mântuirea omenirii.

Unirea dintre ele era exterioară (o legătură), nu o unire ipostatică. Prin urmare, legătura dintre ele era duhul omenesc.

Esența divină nu se unește cu esența omenească, iar firea divină nu se unește cu firea omenească.

El considera că „Dumnezeu-Cuvântul” era o persoană completă, iar Iisus omul era, de asemenea, o persoană completă. Astfel, în Hristos existau două persoane: una divină și cealaltă omenească, care erau unite exterior, în sensul unei conexiuni. Prin această unire exterioară, ele erau privite ca o singură persoană.

Consecințele acestor dispute teologice:

Au apărut multe alte secte, însă nu le putem menționa pe toate aici. Toate aceste doctrine au fost etichetate drept erezii de către adepții doctrinelor miafizite și diofizite.

Merită menționat că toate aceste așa-numite „erezii” au fost conduse, de fapt, de episcopi, patriarhi și papi importanți, cu numeroși adepți în diverse regiuni.

De exemplu, patriarhul **Nestorie**, care a fost profund influențat de principiile teologice ale **Școlii din Antiohia**, a fost combătut în doctrina sa hristologică de **Papa Chiril al Alexandriei**, care era profund influențat de principiile teologice ale **Școlii din Alexandria**.

La Antiohia, teologii și tâlcuitorii erau mai înclinați spre o **perspectivă aristotelică**, concentrându-se pe realitățile concrete și vizibile. Ei se bazau pe o interpretare literală a Scripturilor, folosind informații istorice, analiză rațională, comparații între pasaje biblice și teorii filosofice. Prin urmare, ei puneau un accent mai mare pe umanitatea lui Hristos și pe viața Lui pământească, mai degrabă decât pe dumnezeirea Sa.

Teologii din Antiohia erau mai degrabă aristotelici, concentrându-se pe analiza istorică și interpretarea logică a Scripturii.

În ceea ce privește **Școala din Alexandria**, aceasta era mai înclinată spre **platonism** și interpretarea alegorică a problemelor teologice. Cărturarii alexandrini se concentrau în principal pe dumnezeirea lui Hristos, mai degrabă decât pe umanitatea Sa.

Această diferență de abordare teologică a devenit tot mai accentuată din cauza partizanatului confesional și a rivalității pentru pozițiile episcopale.

Această dispută teologică a dus **la Marea Schismă** din anul **451**, în cadrul **Sinodului de la Calcedon**, împărțind Biserica în:

Bisericile calcedoniene:

Acestea sunt bisericile care au acceptat deciziile Sinodului de la Calcedon și au afirmat că Hristos are două firi, divină și omenească, fără amestecare și fără separare. Aceasta include Biserica Catolică și Bisericile Ortodoxe din Grecia, Rusia, România, Serbia, Ungaria și Ierusalim. Mai târziu, și bisericile protestante s-au aliniat acestei credințe.

Bisericile necalcedoniene:

Acestea sunt bisericile care au respins deciziile Sinodului și au crezut că Hristos are o singură fire — „firea Cuvântului întrupat” — care constă în unirea firii divine cu cea omenească într-o singură fire, fără amestecare și fără separare. Acestea includ bisericile coptă, siriacă, armeană, etiopiană și indiană.

Cei care au respins deciziile Sinodului au fost supuși unei persecuții severe.

Capitolul Șase

Credința lui Hristos și a ucenicilor Săi

După toate afirmațiile, opiniile, filosofii și diferitele doctrine ale clerului menționate anterior, precum și numeroasele sinoade convocate pentru a stabili adevărul despre Hristos și natura Sa, vom prezenta acum, într-un mod cât se poate de simplu, credința corectă pe care Hristos și ucenicii Săi au avut-o, așa cum este ea afirmată în mod clar în Biblie.

Motivul din spatele tuturor acestor doctrine diferite în rândul clerului este slăvirea excesivă a lui Hristos, considerând că el trebuie să fie Dumnezeu [Dumnezeu să ne ferească], pentru că s-a născut fără tată și a făcut minuni. Totuși, ei au trecut cu vederea faptul că Adam a fost creat fără tată și fără mamă și că toți profeții și mesagerii au săvârșit minuni ca dovadă concretă a misiunii lor. A face minuni nu înseamnă că au fost dumnezei!

Credința lui Hristos că el era un profet și mesager al lui Dumnezeu:

Evangelia după Marcu 6:4:

„Iisus le-a zis: «Un profet nu este disprețuit decât în patria lui, între rudele lui și în casa lui!»”

După cum vedem, Hristos S-a numit în mod clar **profet** și nu a spus nicăieri că ar fi **Dumnezeu** sau **Ipostasa Cuvântului**.

Evangelia după Luca 13:33:

„Însă astăzi, mâine și poimâine trebuie să-mi continui călătoria, căci nu se poate ca un profet să piară în afara Ierusalimului!”

Credința oamenilor de rând că Hristos era un profet:

Când Iisus a înviat un tânăr mort prin voia lui Dumnezeu, oamenii nu au spus că el era Dumnezeu, ci că era un **profet**.

Evangelia după Matei 21:10-11:

„Când a intrat Iisus în Ierusalim, toată cetatea s-a pus în mișcare și zicea: «Cine este acesta?» Iar mulțimile răspundeau: «Acesta este Iisus, profetul din Nazaretul Galileii.»”

Evangelia după Luca 7:16:

„Pe toți i-a cuprins frica și Îl slăveau pe Dumnezeu, zicând: «Un mare profet s-a ridicat între noi!» și: «Dumnezeu Și-a cercetat poporul!»»

Evangelhia după Ioan 6:14:

„Atunci oamenii, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, au zis: «Cu adevărat, Acesta este profetul care trebuia să vină în lume!»»

Evangelhia după Matei 21:46:

„Și căutau să pună mâna pe el, dar se temeau de mulțime, pentru că toți îl socoteau un profet.”

Credința ucenicilor lui Hristos că El era un profet:

Prima predică a lui Petru, Faptele Apostolilor 2:22:

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările puternice pe care Dumnezeu le-a făcut prin el în mijlocul vostru, așa cum voi înșivă știți.”

Predica lui Petru în templu (Faptele Apostolilor 3:13):

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul strămoșilor noștri, L-a slăvit pe slujitorul Său, Isus.”

Notă: Deși Petru L-a numit pe Hristos „slujitor” în expresia „Isus, slujitorul Său”, unele traduceri au modificat cuvântul „slujitor” în „Fiul Său”! Iată traducerea greacă emisă de Biserica Ortodoxă Greacă oficială:

„Ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο Θεός των προπατόρων μας, έδειξε τη δόξα του Ιησού του δούλου Του.”

Credința lui Hristos că el a fost trimis doar la israeliți, nu pentru ispășirea omenirii:

Evangelhia după Matei 15:21–26:

„O femeie cananeeancă din acea regiune a venit la El, strigând: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este cumplit stăpânită de un demon.» Dar El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat, zicând: «Slobozește-o, că strigă după noi.» El a răspuns: «Eu am fost trimis doar la oile pierdute ale casei lui Israel.» Dar femeia a venit, s-a închinat înaintea Lui și a zis: «Doamne, ajută-mi!» El i-a răspuns: «Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor!»»

Hristos nu a fost creștin, nici ucenicii Săi nu au fost, și ei nu purtau cruci:

Faptele Apostolilor 11:26:

„În Antiohia, ucenicilor li s-a dat pentru prima dată numele de creștini.”

Prin harul lui Dumnezeu, aceasta încheie Partea Întâi.